

“मीठे बच्चे- यादबाट याद मिल्छ, जुन बच्चा ले प्यारसँग बाबालाई याद गर्छ उसको आकर्षण बाबालाई पनि हुन्छ।”

प्रश्न:- तिम्रो परिपक्व अवस्थाको निशानी के हो? त्यो अवस्था प्राप्त गर्ने पुरुषार्थ सुनाऊ?

उत्तर:- जब तिम्रो बच्चाहरूको परिपक्व अवस्था हुन्छ तब सबै कर्मेन्द्रियहरू शीतल हुन्छन्। कर्मेन्द्रियहरूबाट कुनै उल्टो कर्म हुने छैन। अवस्था अचल-अडोल बन्छ। यस समयको अडोल अवस्थाबाट २१ जन्मको लागि कर्मेन्द्रियहरू वशमा हुन्छन्। यस अवस्थालाई प्राप्त गर्नको लागि आफ्नो जाँच गर, नोट गर्नाले सावधान रहने छौ। योगबलबाट नै कर्मेन्द्रियहरूलाई वश गर्नु पर्छ। योगले नै तिम्रो अवस्थालाई परिपक्व बनाउँछ।

ओम् शान्ति। यो हो यादको यात्रा। सबै बच्चाहरू यस यात्रामा रहन्छन्, केवल तिम्रो यहाँ नजिकमा छौ। जो-जो जहाँ पनि छन्, बाबालाई याद गर्छन्, त्यसैले ती स्वतः नजिक आउँछन्। जस्तो चन्द्रमाको अगाडि कुनै सितारा धेरै नजिक हुन्छन्, कुनै धेरै चम्किन्छन्। कुनै नजिक, कुनै टाढा पनि हुन्छन्। देखिनमा आउँछ यो तारा धेरै चम्किन्छ। यो धेरै नजिक छ, यो त चम्किदै चम्किदै। तिम्रो पनि गायन छ। तिम्रो हौ ज्ञान र योगको सितारा। ज्ञानसूर्य मिल्नु भएको छ बच्चाहरूलाई। बाबा बच्चाहरूलाई नै याद गर्नुहुन्छ, जो सेवा लायक बच्चा छन्। बाबा हुनुहुन्छ सर्वशक्तिमान। उहाँ बाबालाई नै याद गर्छन्, त्यसैले यादबाट याद मिल्छ। जहाँ-जहाँ यस्ता-यस्ता सेवा लायक बच्चाहरू छन् भने ज्ञानसूर्य बाबा पनि तिनीहरूलाई याद गर्नुहुन्छ। बच्चाहरू पनि याद गर्छन्। जुन बच्चा ले याद गर्दैनन् तिनीलाई बाबाले पनि याद गर्नुहुन्छ। उनीहरूलाई बाबाको याद पनि पुग्दैन। यादबाट याद अवश्य मिल्छ। बच्चाहरूले पनि याद गर्नु छ। बच्चाहरूले सोध्यो- बाबा, हजुरले हामीलाई याद गर्नुहुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- किन नगर्ने? यस तरिकाले बाबा किन याद गर्नुहुन्छ। जो धेरै पवित्र छन् र बाबासँग धेरै प्यार छ भने आकर्षण पनि यस्ताले गर्छन्। हरेकले आफैलाई सोध- हामी कहाँसम्म बाबालाई याद गर्छौं? एकको यादमा रहेमा फेरि यो पुरानो दुनियाँ भुलिन्छ। बाबालाई नै याद गर्दै-गर्दै गएर मिल्छन्। अब मिलनको समय आएको छ। ड्रामाको रहस्य पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। बाबा आउनुहुन्छ, आएर बच्चाहरूलाई आफ्नो रुहानी बच्चा बनाउनुहुन्छ। पतितबाट पावन कसरी बन्ने- त्यो सिकाउनुहुन्छ। बाबा त एउटै हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै सबैले याद गर्छन्। तर याद सबैलाई नम्बरवार आ-आफ्नो पुरुषार्थ अनुसार मिल्छ। जति धेरै याद गर्नेछौ, उहाँ मानौं सम्मुख खडा हुनुहुन्छ। कर्मातीत अवस्था पनि यसरी हुनु छ। जति याद गर्नेछौ कर्मेन्द्रियहरू चञ्चल हुनेछैन। कर्मेन्द्रियहरू चञ्चल धेरै हुन्छन् नि, यसलाई नै मीया भनिन्छ। कर्मेन्द्रियहरूबाट कुनै पनि खराब कर्म नहोस। यहाँ योगबलबाट कर्मेन्द्रियहरूलाई वश गर्नु पर्छ। तिनीहरूले त दवाइले वश गर्छन्। बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा यी किन वश हुँदैनन्? बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो जति याद गर्नेछौ त्यति कर्मेन्द्रियहरू वश हुन्छन्। यसलाई नै भनिन्छ कर्मातीत अवस्था। यो केवल यादको यात्राबाटै सम्भव छ, त्यसैले भारतको प्राचीन राजयोगको गायन छ। त्यो त भगवानले नै सिकाउनुहुन्छ। भगवानले सिकाउनुहुन्छ आफ्नो बच्चाहरूलाई। तिम्रोलाई यी विकारी कर्मेन्द्रियहरूमाथि योगबलबाट विजय पाउने पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। सम्पूर्ण पछाडिमा हुनेछौ। जब परिपक्व अवस्था हुन्छ तब कुनै पनि कर्मेन्द्रियहरूले चंचलता गर्नेछैन। अहिले चंचलता बन्द भएपछि फेरि २१ जन्मको लागि कुनै पनि कर्मेन्द्रियले धोका दिदैन। २१ जन्मको लागि कर्मेन्द्रियहरू वश हुन्छन्। सबैभन्दा मुख्य हो काम। याद गर्दा-गर्दै कर्मेन्द्रियहरू वश हुँदै जान्छ। अहिले कर्मेन्द्रियहरूलाई वश गर्नाले आधाकल्पको लागि इनाम मिल्छ। वश गर्न सक्दैनन् भने फेरि पाप रहन जान्छ। तिम्रो पाप योगबलबाट काटिदै जान्छ। तिम्रो पवित्र हुँदै जान्छौ। यो हो नम्बरवन विषय। बोलाउँछन् पनि पतितबाट पावन हुनको लागि। बाबा नै आएर पावन बनाउनुहुन्छ।

बाबा पनि ज्ञानसागर हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ, बाबालाई याद गर। यो पनि ज्ञान हो। एक छ योगको ज्ञान, दोस्रो छ ८४ जन्मको चक्रको ज्ञान। दुई प्रकारका ज्ञान छन्। फेरि त्यसमा दैवीगुण स्वतः नै समाहित छन्। बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी मनुष्यबाट देवता बन्छौं, त्यसैले दैवीगुण पनि अवश्य धारण गर्नु पर्छ। आफ्नो जाँच गर्नु पर्छ। नोट राख्नाले आफूमाथि सावधानी रहन्छ। आफ्नो जाँच राखेमा कुनै भूल हुँदैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। तिम्रो नै मलाई बोलाएका हौ किनकि तिम्रोलाई थाहा छ- बाबा

पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँ जब आउनुहुन्छ तब नै यो निर्देशन दिनुहुन्छ। अब यो निर्देशनमा अभ्यास गर्नु छ आत्माहरूलाई। तिमी कर्म गर्छौं यस शरीरद्वारा। बाबालाई पनि अवश्य यस शरीरमा आउन पर्छ। यो धेरै अचम्मको कुरा हो। त्रिमूर्तिको चित्र पनि कति स्पष्ट छ। ब्रह्मा तपस्या गरेर यो बन्छन्। फेरि ८४ जन्मपछि यो बन्छन्। हामी ब्राह्मण सो देवता थियौं फेरि ८४ को चक्र लगायौं, यो पनि बुद्धिमा याद रहोस्। अब फेरि देवता बन्नको लागि आएका छौं। जब देवताहरूको घराना पूरा हुन्छ तब भक्ति मार्गमा पनि धेरै प्रेमपूर्वक उनीहरूलाई याद गर्छन्। अब उहाँ बाबाले तिमीलाई यो पद पाउने युक्ति बताउनुहुन्छ। याद पनि धेरै सहज छ। केवल सुनको वर्तन चाहिन्छ। जति पुरुषार्थ गर्नेछौ त्यति ज्ञान बुद्धिमा आउँछ। ज्ञान पनि राम्रो सुनाउन सक्नेछौ। यस्तो अनुभव हुन्छ मानौं बाबा मभित्र प्रवेश गरेर मुरली चलाइरहनु भएको छ। बाबा पनि धेरै मदत दिनुहुन्छ। अरूको पनि कल्याण गर्नु छ। त्यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। एक सेकेन्ड मिल्दैन अर्कोसँग। समय बित्दै जान्छ। यति वर्ष, यति महिना कसरी बित्दछ। सुरुदेखि समय बित्दै आइरहेको छ। यो सेकेन्ड फेरि ५ हजार वर्षपछि दोहोरिनेछ। यो पनि राम्रोसँग बुझ्नु पर्छ र बाबालाई याद गर्नु पर्छ, जसले गर्दा विकर्म विनाश होस्। अरू कुनै उपाय छैन। यतिका समय जे पनि गर्दै आयौ ती सबै थिए भक्ति। भनिन्छ पनि भक्तिको फल भगवानले दिनुहुन्छ। के फल दिनुहुन्छ? कहिले र कसरी दिनुहुन्छ? यो केही पनि थाहा छैन। बाबा जब फल दिनको लागि आउनुहुन्छ तब लिन र दिनेवाला एकसाथ हुनु पर्छ। ड्रामाको पार्ट अगाडि चल्दै जान्छ। सारा ड्रामामा अब यो हो अन्तिम जीवन। हुन सक्छ कसैले पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै शरीर पनि छोड्नेछन्। अरू कुनै पार्ट छ भने जन्म पनि लिन सक्छन्। कसैको धेरै हिसाब-किताब हुन्छ भने जन्म पनि लिन सक्छन्। कसैको धेरै पाप छ भने घरी-घरी एउटा जन्म लिई फेरि दोस्रो, तेस्रो जन्म लिई छोड्दै रहन्छन्। गर्भमा गयो, दुःख भोग्यो, फेरि शरीर छोडेर अर्को लियो। काशी कलवटमा पनि यस्तै हालत हुन्छ। पाप शिरमाथि धेरै छ। योगबल त छैन। काशी कलवट खानु- यो हो जीव (शरीर)को घात गर्नु। आत्माको पनि सम्झन्छ यसले हत्या (घात) गर्छ। भन्छन् पनि- बाबा, हजुर आएमा हामी हजुरमाथि बलिहार जानेछौं। बाँकी भक्ति मार्गमा बलि चढ्छन्। त्यो भक्ति हुन जान्छ। दान-पुण्य तीर्थ आदि जे गर्छन् त्यो कोसँग लेन-देन हुन्छ? पाप आत्माहरूसँग। रावण राज्य हो नि। बाबा भन्नुहुन्छ खबरदारीसँग लेन-देन गर्नु पर्छ। कहीं कुनै खराब काममा लगायो भने शिरमा बोझ चढ्छ। दानपुण्य पनि धेरै होशियारीसँग गर्नु पर्छ। गरिबहरूलाई त कपडा र अन्नको दान दिइन्छ वा आजकल धर्मशालाहरू आदि बनाएर दिन्छन्। साहुकारहरूको त धेरै ठूलो-ठूलो महल हुन्छ। गरिबहरूको झोपडी हुन्छ। उनीहरू त फोहोर नालीको अगाडि बस्छन्। त्यो फोहोरको मल बन्छ जुन बिकदछ, जसमा खेती आदि हुन्छ। सत्ययुगमा यस्तो फोहोर आदिमा खेती हुँदैन। वहाँ त नयाँ माटो हुन्छ। त्यसको नाम नै हो स्वर्ग (प्याराडाइज)। नाम पनि छ, पुखराज परी, सब्ज परी। रत्न हुन् नि। कसैले कति सेवा गर्छन्, कसैले कति। कसैले भन्छन्- हामी सेवा गर्न सक्दैनौं। बाबाको सबै रत्नहरू नै हुन् तर तिनमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन्, जुन फेरि पुजिन्छन्। पूजा हुन्छ देवताहरूको। भक्तिमार्गमा अनेक पूजाहरू हुन्छन्। यी सबै ड्रामामा निश्चित छ, जसलाई देखेर मजा आउँछ। हामी एक्टर हौं। यस समय तिमीलाई ज्ञान मिल्छ। तिमी धेरै खुशी हुन्छौ। जान्दछौ- भक्तिमार्गको पार्ट हो। भक्तिमा पनि धेरै खुशी हुन्छन्। गुरुले भन्छन्- माला घुमाऊ। ठीक छ, त्यही खुशीमा घुमाइ नै रहन्छन्। समझ केही पनि हुँदैन।

शिव निराकार हुनुहुन्छ, उनलाई दूध पानी आदि किन चढाउँछन्? मूर्तिहरूलाई भोग लगाउँछन्, उनले कहाँ खान्छन् र। भक्तिको विस्तार कति धेरै छ। भक्ति हो वृक्ष, ज्ञान हो बीज। रचयिता र रचनालाई तिमी बच्चाहरू बाहेक कसैले जान्दैनन्। कुनै कुनै बच्चाले त आफ्नो तन (हड्डी) पनि यस सेवामा स्वाहा गर्नेवाला छन्। तिमीलाई कसैले भन्छन्- यो तिम्रो कल्पना हो। अरे, यो त विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिन्छ। कल्पना कुहीं दोहोरिन्छ र। यो त ज्ञान हो। यो हो नयाँ कुरा, नयाँ दुनियाँको लागि। भगवानुवाच। भगवान् पनि नयाँ, उहाँको महावाक्य पनि नयाँ। उनीहरू भन्छन्- कृष्ण भगवानुवाच। तिमीले भन्छौ शिव भगवानुवाच। हरेकको आ-आफ्नो विचार छन्, एउटा मिल्दैन अर्कोसँग। यो हो पढाइ। विद्यालयमा पढ्दछौ। कल्पनाको कुनै कुरा छैन। बाबा हुनुहुन्छ- ज्ञानका सागर, नलेजफुल। जबकि ऋषि-मुनिले पनि भन्छन्- हामी रचयिता, रचनालाई जान्दैनौ। उनीहरूलाई यो ज्ञान कहाँबाट मिलोस् जबकि आदि सनातन देवी-देवताले नै जान्दैनन्! जसले जाने उनीहरूले पद पाए। फेरि जब संगमयुग आउँछ तब बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ। नयाँ नयाँ यी कुरामा अलमलिन्छन्। भन्दछन्- तिमी यति थोरै मात्र सत्य हौ, बाँकी सबै झटो हुन्। तिमी सम्झाउँछौ गीता जो माता-पिता हो त्यसलाई नै खण्डन गरिदिएका छन्। बाँकी त सबै रचना हुन्। तिनबाट वर्सा मिल्न सक्दैन। वेद-शास्त्रहरूमा रचयिता र रचनाको ज्ञान छैन। पहिला यो त बताऊ वेदहरूबाट कुनचाहिँ धर्म स्थापना भयो? धर्म त छन् नै चार, हरेक धर्मको धर्मशास्त्र

एउटा मात्रै हुन्छ। बाबाले ब्राह्मण कुल स्थापना गर्नुहुन्छ। ब्राह्मण नै फेरि सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी कुलमा आफ्नो पद पाउँछन्। बाबा आएर तिमीलाई सम्मुख सम्झाउनुहुन्छ- यस रथद्वारा। रथ त अवश्य चाहिन्छ। आत्मा त हो नै निराकार। उसलाई साकार शरीर मिल्छ। आत्मा के चीज हो, यसलाई नै जान्दैनौ भने बाबालाई फेरि कसरी जान्न सक्छौ? सत्य त बाबाले नै सुनाउनुहुन्छ। बाँकी सबै हुन् असत्य, जसबाट फाइदा केही पनि छैन। माला कसको जप्छन्? केही थाहा छैन। बाबालाई नै चिन्दैनन्। बाबा स्वयं आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ। आधाकल्प हो ज्ञान, आधाकल्प हो भक्ति। भक्ति सुरु हुन्छ रावण राज्यबाट। भक्तिबाट सिँढी उत्रिँदै-उत्रिँदै तैमोप्रधान बनेका छन्। कसैको पनि कर्तव्यलाई जान्दैनन्। भगवानको कति पूजा गर्छन्, केही पनि जान्दैनन्। त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ यति उच्च पद पाउनको लागि आफूलाई आत्मा सम्झिनु पर्छ र बाबालाई याद गर्नु पर्छ। यसमा नै मेहनत छ। यदि कसैको मोटो बुद्धि छ भने, मोटो बुद्धिले याद गर। तर याद एकलाई नै गर्नु पर्छ। गायन पनि गर्छन्- बाबा हजुर आएमा हजुरसँगै बुद्धियोग जोड्नेछु। अब बाबा पनि आउनु भएको छ। तिम्रो सबै कोसँग मिल्न आएका हौं? जसले प्राण दान दिनुहुन्छ। आत्मालाई अमरलोकमा लिएर जानुहुन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ कालमाथि विजय दिलाउँछु, तिमीलाई अमरलोकमा लैजान्छु। देखाउँछन् पनि अमरकथा पार्वतीलाई सुनाए। अब अमरनाथ त एउटै हुनुहुन्छ। हिमालय पहाडमा बसेर कहाँ कथा सुनाइन्छ र। भक्तिमार्गका हरेक कुरामा अचम्म लाग्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकिलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरुलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरुको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) योगबलबाट कर्मेन्द्रियजित बनेर सम्पूर्ण पवित्र बन्नू छ। यस अवस्थालाई प्राप्त गर्नको लागि आफ्नो जाँच गरिरहनु पर्छ।

२) सदा बुद्धिमा याद राख्नु छ- हामी नै ब्राह्मण सो देवता थियौं, अब फेरि देवता बन्नको लागि आएका छौं, त्यसैले धेरै सावधानी पूर्वक पाप र पुण्यलाई बुझेर लेन-देन गर्नु छ।

वरदान:- सर्व प्राप्तिहरुलाई स्मृतिमा इमर्ज राखेर सदा सम्पन्न रहने सन्तुष्ट आत्मा भव संगमयुगमा बापदादाद्वारा जुन पनि प्राप्तिहरु भएका छन् त्यसको स्मृति प्रत्यक्ष रूपमा रहोस्। तब प्राप्तिहरुको खुशीले कहिल्यै तल हलचलमा ल्याउँदैन। सदा अचल रहन्छौ। सम्पन्नताले अचल बनाउँछ, हलचलबाट छुटाइदिन्छ। जो सर्व प्राप्तिहरुबाट सम्पन्न छ ऊ सदा राजी, सदा सन्तुष्ट रहन्छ। सन्तुष्टता सबैभन्दा ठूलो खजाना हो। जसको पासमा सन्तुष्टता छ उसको पासमा सबैथोक छ। उसले यही गीत गाइरहन्छ- जे पाउनु थियो पाइसकेँ।

स्लोगन:- स्नेहको झुलामा बस्यौ भने मेहनत स्वतः छुट्छ।